

Andet Afsnit.

Midler til Sagens Oplysning m. m.

Kapitel XI.

Vidner.

§ 98.

Enhver er pligtig til efter lovlig Opfordring at aflægge Vidnesbyrd for Retten om, hvad der, med Hensyn til Undersøgelsens Genstand er ham bekendt, for saa vidt Loven ikke særlig hjemler Undtagelse herfra.

§ 99.

Mod dens Ønske, som har Krav paa Hemmeligholdelse, *maa* Vidnesbyrd *ikke* afkræves:

- 1) Folkekirkens og anerkendte Trossamfunds Præster om det, som i Skriftemaal eller i øvrigt i deres Egenskab af Sjælesørgere maatte være dem betroet,
- 2) Forsvarere angaaende, hvad der er betroet dem i denne deres Egenskab,
- 3) de ved den kgl. Fødselsstiftelse i Kjøbenhavn ansatte Embedsmænd, Betjente og Jordemødre angaaende de Kvinders Svangerskab og Barnefødsel, som forløses paa Stiftelsen, medmindre det ved Vidnesbyrdet tilsigtes at oplyse, om Drab eller anden strafbar Handling er begaaet mod Barnet.

Ej heller *maa* Vidnesbyrd afkræves Embeds- og Bestillingsmænd eller andre, som handle i offentligt Hverv, angaaende, hvad der ifølge dette er dem betroet eller kommet til deres Kundskab om et offentligt Anliggende og omfattes af deres Tavs-hedspligt, medmindre vedkommende overordnede Myndighed eller for Rigsdagsmænds Vedkommende det paagældende Tings Formand saa vel som Regeringen samtykker i, at de afhøres.

Foranstaaende Regler komme dog ikke til Anvendelse, naar Retten skønner, at det, for at forebygge, at nogen urettelig domfældes, er magtpaaliggende, at det paagældende Vidnesbyrd aflægges.

Retten har paa Embeds Vegne saa vidt muligt at forebygge, at Vidnesbyrd modtages i de Tilfælde, hvor saadant efter nærværende Paragraf ikke *maa* afkræves. Er det efter Omstændighederne klart, at en Vidneførsel vilde komme i Strid med ovenstaaende Regler, bør ingen Indkaldelse udstedes.

§ 100.

Vidnesbyrd *kan nægtes*, naar Besvarelsen af et Spørgsmaal *maa* forudsættes at ville udsætte Vidnet selv for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd. Dog kan et Vidne ikke undslaa sig for at besvare det Spørgsmaal, om der er overgaaet det en Straffedom.

Den, hvem Ansvar for et trykt Skrifts Indhold i Medfør af Lov 3. Januar 1851 § 3 kan komme til at paahvile, kan nægte Vidnesbyrd angaaende Betingelserne for en Forgængers Ansvar, naar han enten selv vil overtage Ansvar, eller Opfor-dringen til ham ikke er sket inden 3 Maaneder, efter at Bekendtgørelse om Skriftets Udgivelse første Gang var indrykket i et offentligt Blad.